

Márk 4,35-41

Imádkozzunk!

Ki vagy te? Ki vagy Te, mindenható Isten? Ki vagy te, mindeneknek az Ura? Ki vagy te, akinek mindenek engedelmeskednek? Ott van ez a kérdés a szívünkben gyakran, akkor is, ha hosszabb ideje veled járunk, és azt valljuk, hogy ismerünk téged, és követünk téged. És ott van ez a kérdés bennünk akkor is, ha csak keresünk, ha nem mondanánk, hogy hozzád tartozunk és ismerünk téged, de mindannyiunkat összefoglal ez a nagy kérdés, hogy valójában ki vagy te Urunk? Milyen vagy te, milyen a te személyed, milyen a te lényed? És ott van bennünk a tanítványok kérdése is, hogy törődsz-e velünk? Nem törődsz-e azzal, hogy elveszünk? Köszönjük neked, hogy mégis jöhetünk eléd, kérdésekkel, bizonytalanságokkal is. Megszólíthatunk Téged. És mint akik az Úr Jézus Krisztusban mégis megismertek téged valamennyire. Tapasztaltuk, kóstoltuk jóságod és szereteted életünk különböző területein. Ezért magasztalhatunk és dicsőíthetünk Téged. Miközben mindig ott van, hogy te ki vagy még inkább, hogyan ismerhetnénk meg jobban? Hogyan szerethetnénk jobban? Hogyan lehetnénk közelebb hozzád? Hogyan élhetnénk meg jobban ebben a világban azt, aki te vagy, amit ránk bízál, a te népedre. Így vagyunk előtted Urunk, ezen az istentiszteleten, és arra kérünk, hogy jöjj és jelents ki magad nekünk! Igen, bennünk van, itt van velünk szívünk hitelensége, szívünk keménysége, értetlenségünk, akaratunk, ellened lázadásunk, kérünk mégis, hogy bocsáss meg, hogy lágyítsd meg szívünket, hogy irgalmazz rajtunk, hogy jöjj el, és ragyogtasd fel előttünk, hogy valójában ki vagy te, aki parancsolsz, aki uralkodsz, és akinek engedelmeskedik az egész világ. Jöjj tehát, Szentlélek Isten, szállj le ránk! Eleveníts meg szavaddal, eleveníts meg Igéddel! Formáld bennünket a te dicsőségedre, és ennek az egész népnek az életére az áldására lehessünk! Ámen.

Zsolt 96.

Kedves Testvérek!

Hogyan tanít minket imádkozni? Ez annak az igehirdetés sorozatnak az összefoglaló címe, amelynek alapján januártól júniusig minden vasárnap egy-egy zsoltárról szólnak az igehirdetések. Néhány előljáró gondolatot szeretnék ehhez hozzáfűzni.

- A Zsoltárok könyve a Bibliában, amely 150 zsoltárt tartalmaz, Isten népének imádságos könyve kezdettől fogva. Van, amelyik már két és félezer - háromezer éve. A zsoltárok imádságok.
- A Zsoltárok könyve által **Isten tanít imádkozni - hiszen ő maga siet a segítségünkre, és Ő maga siet a segítségünkre.** Mint Isten Igéje, mint a Biblia része, ez Isten által kilehelt szó. Isten a segítségünkre jön **és szavakat ad nekünk**, hiszen ezek az imádságok minden élethelyzetet felölelnek. Akár a legmélyebb nyomorúságot, elveszettséget, fájdalmat, depressziót, akár az örömet, a hálát, a kitörő örömet, ahogy most is olvastuk. Isten szavakat ad. És közben, ha ezeket imádkozzuk, Isten anyanyelvét tanuljuk.
- Mivel ezek a zsoltárok nem arravalók elsősorban, hogy bibliamagyarázatokat, igehirdetéseket tartsunk róluk, hanem arra, hogy imádkozzuk őket. Ezért arra hívjuk a gyülekezet tagjait, hogy

ezekben a hónapokban a vasárnap hallott zsoltárt minden nap imádkozzuk. Nem tudom, hogy álltok ezzel? Nem kérdezem meg. Ez mit jelent? Találsz (kerítesz) magadnak 15-20 perc csendet, és egy csendes benső módon olvasod, és a szíveddel "mondod." Ezt akkor is megteheted, ha évtizedek óta keresztény imádkozó ember vagy, és akkor is, ha kérdéseid vannak akár Isten létével kapcsolatban, ha soha nem imádkoztál. Akkor is megteheted, hogy naponta 10-15 percig ilyen belső csenddel olvasod, mondod ezeket. Miért? Mert sokszor az imádság először csak egy sóhajtás... Egy feltekintés... Lopva, bizonytalanul, de feltör valami a szívedből. Innen indulhatsz. Csendben engedheted, hogy hassanak rád a szavak... és ha kitartasz ebben a gyakorlatban, más emberré leszel. Ha mint gyülekezet, gyakoroljuk magunkat ebben, megújul, megelevenedik, elmélyül a kapcsolatunk az Úrral, vagy ha nem volt, megszületik az Istennel való élő közösség.

□ Ha nincs Bibliád, megtalálod a zsoltárokat az interneten is. Tehát semmi nem akadályoz meg, hogy a 96. zsoltárral belevágjunk ezen a héten az imádságba.

A 96. zsoltár: Istent magasztaló ének. Kitörő öröm és hála; ünnep és Isten dicsőítése. Ráadásul az a fajta öröm, amikor a szívedben felfakadó túlcorduló hála, amikor az mások felé fordul, nyilvánul meg. Ahogy hallottátok ez a zsoltár nem arról beszél, hogy az imádkozó ember, vagy az imádkozó közösség Istennek beszél, és őt dicsőíti, hanem azzal dicsőíti Istent, hogy másokat szólít meg: *"Énekeljétek új éneket az Úrnak, énekelj az Úrnak te egész föld."* megszólítja a földet: *"Örüljön az ég és örvendezzen a föld... zúgjon a tenger a benne lévőekkel... Ujjongjon a mező és minden, ami rajta van..."* Mi ez? - HA voltál már szerelmes, pontosan tudod. Minden RÓLA szól... Amikor a szerelem érzése megragad, felidézheted magadban, hogy van-e ilyen, vagy mikor volt ilyen, mész kinn a természetben és minden más, más a fénye, más a színe a dolgoknak. Máshogy süt a nap, más a felhő, más a levegő; megelevenednek a színek, minden olyan szép, mert a szerelem betölti a szívet. Akkor az egész teremtett világ a szerelemről beszél. Valami hasonló ez a kitörő öröm. Így tör fel a magasztaló imádság ebben az emberben.

Megszólítja a népeket is, akik nem az Úréi, akik nem ismerik még az Urat: *"Népek törzsei! Magasztaljátok az Urat! ... Boruljatok le az Úr előtt! ... Mondjátok el a népeknek, hogy uralkodik az Úr...!"*

Érezzük tehát ennek az imádságnak a lüktetését, az energiáját. Az erejét és a sodrását. A mai igehirdetésben az a kérdés, hogyan juthatunk a magasztalástól a magasztalásig. Egy magasztaló zsoltártól egy magasztaló szívig, a magasztaló közösségig? Három pontban szeretnék erről beszélni:

1. Magasztalásra lettünk teremtve

2. A magasztalás lehetetlensége

3. A magasztalás csodája

1. Magasztalásra teremtve

Hadd térjek vissza a szerelem képéhez, mert az igaz szerelem, mint párhuzam, halvány analógia. Ismerjük ezt a szívedben, hogy minden igaz szerelem a szeretet nagy titkát hordozza. Amikor még teljesen igaz, és teljesen tiszta az a szerelem; abban a ritka pillanatban, amikor nincs benne félelem, a másik feletti uralom vágya, kihasználása, egymás bántása. Minden szeretetkapcsolatban megjelenik mindez, mert hát ilyenek vagyunk, de érezzük, hogy van ilyen pillanat, amikor

megadatik a szeretet élménye, tiszta megtapasztalása, amikor túlcsoordul, amikor örömmel, énekkel teljes.

El tudod képzelni, hogy ez a különleges (extatikus) tapasztalat csak halvány árnyéka annak, amire Isten téged alkotott? Vele való élő, olyan szeretetkapcsolatba, amelyben imádjuk, magasztaljuk és dicsőítjük Őt. Mert a magasztalás, az nem valami vallásos dolog, hogy amikor belecsapunk a húrok közé, és az istentiszteleten énekelünk, az a magasztalás, és az egy ilyen a templomi liturgiához tartozó dolog, hanem a magasztalás az Isten tisztelete, az a mély szeretetkapcsolat, amiben hódolunk, leborulunk Alkotónk előtt, imádjuk Őt miközben ránk árad a szeretete, ránk árad a jósága, és egy élő szeretetkapcsolat van. Ez a zoltáros szívdobbanása. Ezért énekel, kiált a földnek, kiált az Istent nem ismerő népeknek.

Erre lettünk alkotva. Ez volt a normális állapotunk. Ez lenne a normális állapotunk. És most, ebben a pillanatban valamit a szíved mélyén sejtessz, érzékelisz erről, ennek a lenyomata ott van az emberi szívben. Tudod, hogy ez a szeretettapasztalat, amire vágysz. A zoltár, valamint Isten szava, kijelentése a Biblia arra mutat, hogy ez a vágy minden ember szívében nem más, mint hogy találkozzunk Alkotónkkal, kapcsolatba kerüljünk Vele, és magasztaljuk Őt, és túlcsoorduljon rajta a Istentől jövő és felé visszatérő szeretet.

Sokan ismerik a 4. században született Augustinus szavait: *"magadnak teremtettél minket s nyughatatlan a mi szívünk, míg benned meg nem nyugszik."* És ez a nyughatatlanság keres. Vágyik a végsőre, a szeretetre - de mivel nem találja, ezért elhajlik más felé. A zoltáros ezt így mondja: *"a népek istenei csak bálványok..."* Istent magasztalja - és ennek fényében látja, hogy mindaz, amiben mi bensőnk/lényünk végső megelégedését várjuk az mind, mivel nem nyugszik meg Istenben a szívünk, amíg nem nyugszik meg Isten magasztalásában a szívünk, addig elhajlik másfelé, addig odafordul máshoz, erre mondja a zoltáros, hogy ez van. amikor bálványt készítünk a szívünkben. Amikor nem Istenben nyugszik meg a lélek, hanem fog valamit, ami teremtett, ami jó: szerelem, hatalom, pozíció, vagyon, ami önmagában nem rossz. az, hogy nem vagyunk éhesek, szomjasak, az jó. Fogunk valamit és végsőt csinálunk belőle, hogy a szerelemért élek, a szexualitásért élek, a hatalomért vagy a munkámért élek. Ezek a népek bálványai, ezek a mi bálványaink. És mindennek a szíve az, hogy vágyjuk ezt a mély tapasztalatot, ezt az Istennel való közösséget, mert Isten magának teremtett minket. A magasztalásra lettünk alkotva. Nem tehetünk mást. Ilyen lények vagyunk, belénk van írva, hogy magasztalásra lettünk teremtve. De ez nem magától értetődő, hogy így vagyunk, hogy így működik, ezért kell beszélnünk a magasztalás lehetetlenségéről.

2. A magasztalás lehetetlensége

Itt van előttünk a 96. zoltár, egy imádság, amelyből feltör ez az öröm. Mi történik velünk, amikor ezt halljuk? Mi történik velünk, amikor kézbe vesszük ezt a zoltárt hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és elkezdjük olvasni? Mi történik, ha megpróbáljuk imádkozni? Hiszen erre hívtalak titeket, erre hívtam a gyülekezetet.

Amennyiben nem éppen ez a kitörő öröm van benned - mint keresztény emberben; vagy amennyiben soha nem is tapasztaltad, amiről szó van, azt fogod érezni, **hogy ehhez nincs közöm.** **Bennem más érzések vannak.** Én nem ott vagyok, ahol ez a zoltár. Idegen, távoli. Lehet, hogy csak ennyi, azt érzed, hogy közömbös. Rendben, ez a zoltáros éppen így érezte magát, de én nem. Mit kezdjek veled. Lehet, hogy van bennünk egy olyan érzés, hogy vágyom rá, talán reménytelenül, mert úgy sincs ilyen. De elég gyakran az történik veletek kedves testvérek itt a gyülekezetben, akik

Isten gyermekének valljátok magatokat, hogy bosszant és frusztrál, és ezért el akarom tolni magamtól: Én nem így érzem magam, na, hagyjuk ezt!

De ez nemcsak érzések kérdése; hanem tartalom kérdése is. A zsoltáros állításokat tesz: "*Uralkodik az Úr*" – Ránézel az életedre. Tényleg uralkodik? Ránézel erre a világra. Tényleg uralkodik? - "*Szilárdan áll a világ, nem inog*" – Tényleg nem inog? Éppen összeomlik körülöttem minden. - "*Igazságosan ítéli a népeket.*" - Igazságosan? Igazságtalan velem a főnököm, házastársam... - Számos kérdés, esemény tapasztalata tódul eléd: Nem így élem, nem így látom. Két lehetőség van. Imádkozzuk a zsoltárokat hétfő, kedd, szerda... Erről beszéltünk. Az egyik. Hagyjuk; nem imádkozom. Ennyi elég volt. Bibliát félreteszem. Rádiót kikapcsolom. Ez nem az enyém, eltolom magamtól. Imádság vége. Ki lehet itt lépni. Találkoztál a magasztalással, szembekerültél vele. Kész, vége. De érted, közben, ha igaz, amit Ágoston mond, hogy arra lettünk teremtve, hogy Istent magasztaljuk, akkor a létünk alapját tesszük félre. Mert nem úgy érzem magam, félreteszem azt, ami a létem alapja.

És ezért második lehetőség van. Más javaslok: vedd elő újra (vagy először). Dühít, bosszant? Nem baj! Vedd elő! Ismerd el, hogy közömbös... vagy vágyódsz... vagy dühít... de légy bátor és tarts ki! Sőhajts, olvasd, engedd bele magad. Engedd bele a szíved. Engedd, hogy a zsoltár szavai megvizsgáljanak téged, és ne te vizsgálj meg a zsoltár szövegét: miket mond ez itt? Engedd, hogy a zsoltár vizsgáljon meg téged, a te szívedet. Ne te vizsgálj meg magadat, ahogy állandóan vizsgáljuk magunkat, hogy mi van bennünk, meg milyenek vagyunk, meg mit érzünk? Nem! Engedd, hogy a zsoltár szava, Igéje vizsgáljon meg téged! És akkor elkezd felszínre jönni, hogy mi van valójában benned? Akkor őszintén ki tudod mondani, hogy én, nem úgy látlak, Istenem, mint, aki most uralkodnál, én nem úgy látom, hogy a világ nem inogna. Én nem ujjongom a teremtett világgal együtt előtted. Engem nem érdekel, hogy mások, a népek, ismernek-e, szeretnek-e, imádnak-e téged, vagy nem? Nem érdekel! És meg fogod látni a magasztalás lehetetlenségét! Be vagyunk zárva önmagunkba. Elém jön Babits Mihálynak ez a képe: „Vak dióként dióban zárva lenni.” Vagy a vers elején ez Csak én bírok versemnek hőse lenni, / első s utolsó mindenik dalomban.” (*Babits Mihály: A lírikus epilógja*) Meglátom, hogy milyen távol vagyok attól, amit Isten alkotott. Milyen távol vagyok attól, ami egyedül megelégtíti a szívemet. Milyen távol vagyok attól, ahol megtalálhatnám magamat, meg Istent, meg az életet! És közben esetleg rájövök, hogy a gyülekezet tagjai velem együtt imádkozzák és nemcsak 3000 éve volt egy ember, meg egy közösség, aki átélte ezt az örömet és szívből kiáltott Istennek, hanem ma is, most is vannak ilyenek. A testvéreim. Egy részük örül, a másik részük sír. Az élet ilyen! Az ő szívüket betölti az, ami az enyémet nem, és akkor egyre mélyebben feltárul: el vagyok veszve. A magasztalás lehetetlen. Be vagyok zárva önmagamba. Nem tudok kitörni. Na, ezért jó olvasni a dicsőítő zsoltárt! Hogy találkozol a valósággal. De érted, ha az első pontnál így kilépsz és félreteszed, akkor soha nem találkozol azzal, hogy mi van igazán benned. Jó! De miért jó idejutni? Miért jó ezt átélni? Azért, mert itt születik meg a csoda. Mert itt a mélységben születik meg az igazi magasztalás.

Beszéltünk arról, hogy a magasztalásra lettünk alkotva. Ez a zsoltár azt mondja, amiért vagyunk, amiért létezzük, ami a zsigereinkből szól. Beszéltünk arról, hogy a magasztalás lehetetlen: nem úgy érezzük magunkat, nem úgy látjuk a világot, be vagyunk zárva önmagunkba. És itt születik meg harmadszor a magasztalás csodája.

3. A magasztalás csodája

A Zsoltár első sora: "*ÉnekeljeteK új éneket az Úrnak...*" Új ének: mindig a szabadulás átéléséből születik - zsoltármagyarázók szerint. Azért "új ének", mert olyan tapasztalat áll mögötte, olyan átélése egy nagy szabadulásnak, isteni közbeavatkozásnak, amelyet a régi, szokásos énekek nem tudnak megragadni, megfelelő módon kifejezni. Annyira frissen élte át a zsoltáros, az imádkozó

ember vagy az a közösség, Isten szabadító hatalmát, a sötétségből, a mélységből, a gödörből, hogy a régi énekek nem adekvátak, ahhoz, hogy ezt az új tapasztalatot el tudják mondani. Ezért születnek az új énekek. Minden új éneke mögött mélység és sötétség van. Amikor teljes volt a bezártság, a reménytelenség. És egyszer csak - minden további magyarázat, minden emberi erőfeszítés nélkül, minden emberi lehetőség végénél már, amikor nem volt út kifelé, nem volt bölcsesség, nem volt lehetőség, Isten beavatkozott és újat kezdett. A zsoltáros ezt átéli és azt mondja: „Uralkodik az Úr!” Ő az Úr! A halálos betegségből, a vesztesre álló háborúból, ellenségek gyűlölségéből, a depresszió és reménytelenség éjsötétjéből egyszer csak megjelenik az Úr, és kihoz.

Semmi nem írhatja le, mi történt. Semmi régi ének nem alkalmas, hogy ezt a csodát befogadja, az ebből felfakadó örömet kifejezze: *"Énekeljétek új éneket az Úrnak."* Új énekkel mondja el a csodát, hogy MÉGIS uralkodik az Úr. A sötétségben azt hittem, hogy nem uralkodik, de helyreállt az isteni rend. Elhozta Isten az ő országát, uralmát. Közbeavatkozott és szabadulást szerzett. Uralkodik az ÚR! Beszéljétek el a népeknek! Boruljanak le előtte! Örüljön az ég, ujjongjon a mező, kiáltson a föld, ujjongjanak az erdő fái mind... Helyreállt a rend, Isten uralkodik.

A magasztalás a mélységben születik tehát. Mert a mélységben, amikor rájössz, hogy mennyire be vagy zárva magadba, hogy mennyire képtelen vagy arra, hogy odafordulj az Alkotóhoz, hogy micsoda falak vannak közted, meg közte, hogy mennyire távoli, hogy ebben a szeretetközösségben dicsőítsd, magasztald Őt, örömöd legyen benne, akkor rájössz, hogy milyen nagy sötétségben vagy. De ott, ott születik az új ének! Ott avatkozik be Isten. Amint a tanítványok, akikről olvastunk a lekciónban, akik szintén a gödörben, az elveszettségben találták magukat egy tó közepén a viharban vergődő bárkában. Itt az élet vége. Nincs emberi megoldás. Rettegve kiáltanak, felébrednek az alvó Jézust. És Jézus ráparancsol a szélre, ráparancsol a tengerre - és elnémul, elcsendesedik. Új tapasztalat, soha nem láttak: *"Ki ez, hogy a szél is, a tenger is engedelmeskedik neki?"* A válasz erre: Ő az Úr! Uralkodik az Úr! Jézus Krisztus az Úr! Jézus feltámadt! Ő az Úr! Örülj te föld! Boruljatok le előtte, ti népek!

Hogyan lett Jézus úrrá? Úgy, hogy belépett velünk együtt ebbe az életbe Isten Fia, és ennek az életnek minden sötétségébe, fájaldalmába, minden mélységébe. Hogy belépett velünk együtt, sőt előttünk ment a halálba, a keresztfára, a sötétség legmélyére az Isten büntetését elhordozva helyettünk és értünk. És kilehelte a lelkét, és ebből a sötétségből született az új, ahogy a zsoltárban is, csak még nagyobb sötétségből, még nagyobb elveszettségéből, Isten Fia halálából. Mert feltámasztotta őt az Atya. És mert meghirdette Jézus, hogy én vagyok az Úr, és nekem adatott minden hatalom mennyen és földön, ahol senki nem várt már bármit, ott cselekedett Isten. Tudjátok, ez azt jelenti nekünk, hogy mivel Jézus megjárta ezt az utat, mivel Isten megjárta ezt az utat velünk a sötétségen és a mélységen keresztül, ezért ő az az úr, aki bármikor magával tud téged ragadni, és magával tud téged vinni a sötétségekből, a reménytelenségekből, és el tud juttatni oda, hogy meglásd, hogy Ő az Úr. És nemcsak meg tudja csinálni, hanem meg is fogja tenni, mert hűséges, mert szeret, mert valóban győzött a sötétség minden ereje felett, mert Jézus Krisztus valóban uralkodik.

És igen, innentől a keresztyén gyülekezetnek az a tapasztalata, hogy néha látom, hogy az Isten uralkodik, és a kezében van az egész teremtett világ, máskor pedig azt látom, hogy igen, meginog a föld, és összeomlik körülöttem minden. De ha imádkozom ezt a zsoltárt, amikor összeomlik körülöttem minden, imádkozom az Isten népével együtt, a gyülekezet közösségével együtt, akik mellettem állnak és bátorítanak engem, hogy figyelj, uralkodik az Úr! Lehet, hogy az a tapasztalatom, hogy most nem látom, hogy uralkodik, és nincs bennem, hogy ujjongj erdő és ujjongj mező, és nincs bennem, hogy Isten igazságosan ítéli a népeket, de mivel rögzítem magam az igazsághoz, azzal, hogy hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön... előveszem a dicsőítés és a magasztalás zsoltárát. Ezért a szememet, a figyelmemet az igazságon tartom, azon az igazságon,

ami aztán egy nap teljessé lesz. Amikor Jézus Krisztus uralmában Isten új eget és új földet teremt, amikor egyértelmű lesz, hogy csak Ő uralkodik, amikor ismerete és szeretete betölti az egész földet, amikor eljönnek a népek és leborulnak előtte, amikor mindenki az ajándékait tárja őelé, amikor Isten népe magasztalja Őt, és látja Őt. Uralkodik az Úr! Örvendezetek ti népek, ujjongjatok fák, füvek és mezők, mert ez az evangélium igazsága: Jézus Krisztus az Úr! Boruljunk le most előtte, magasztaljuk Őt, dicsőítsük Őt, akármi is legyen az életünkben! Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, azokkal a szavakkal kezdtük ezt az istentiszteletet feléd fordulva, hogy ki vagy te, és hogy vajon törödsz-e velünk? És azt látjuk, hogy felfoghatatlanul több vagy, mint bármikor ki tudjuk mondani, el tudjuk képzelni, vagy meg tudjuk tapasztalni, és ebben a hatalmasságodban mégsem távoli vagy, idegen, hanem egészen szerető, egészen közelvaló, aki a te Fiadban, Jézus Krisztusban beléptél a mi életünkbe, ennek a világnak minden háborúságába, minden küzdelmébe. S talán úgy vagyunk előtted, hogy sok mindent nem tudnánk elmondani arról, hogy ki vagy, de egyet tudunk most, hogy vágyunk rád, vágyunk sokkal inkább veled lenni, veled élni, és nem tudjuk, hogy ez hogyan valósulhat meg? Ezért kérünk, hogy Szentlelked által most tedd valóságossá azt, ahogy Te magadhoz tudsz ölelni, és be tudsz úgy lépni az életünkbe, hogy most veled együtt mondjuk ki, ha eddig nem is így volt, de mostantól: Jézus Krisztus az Úr! Te vagy az Úr az én életemben! És jó nekünk előtted leborulni, teeléd ajándékokat hozni, hálaáldozatunkat. Levesszük mindazt, amire büszkék voltunk, amit bálványoztunk, legyen az a munkánk, az eredményességünk, a pénzünk, a szépségünk, a vonzerónk, a hatalmunk, a népszerűségünk. Nem uralkodnak rajtunk többé a bálványok, hanem letesszük mindezeket teeléd. Tőled kaptuk, és Téged szeretnénk mindezeket keresztül szolgálni, amelyek jó dolgok, de nem végsők. Mert azt szeretnénk, hogy végső csak egyetlen legyen: Te magad, akit egész lényünkkel, minden porcikánkkal imádunk és keresünk, akit dicsőítünk és magasztalunk, és akiben akkor is bízunk, amikor a halál árnyékának völgyén járunk.

Imádkozunk Urunk, nemesak magunkért, hanem a környezetünkért, barátainkért, családunkét, a lakótelepen élőkért, Magyarországért, hogy eljusson a te uralmadnak jó híre minden néphez, minden szívben.

Különösen is imádkozunk most azokért, akik gyászban vannak, akik elvesztették szerettüket, hogy jöjj és lépj melléjük, mint vigasztaló, szerető Isten.

Könyörgünk a betegekért, kórházakban lévőkéért, te állj melléjük gyógyító szavaddal felerősítve, és kihozva őket onnan.

Imádkozunk azokért, akiket elhagytak, akiket megaláztak, hogy ne önmaguk fájalmát lássák, hanem a te uralmadat, ahogy közel jössz, és ahogy gyógyítod az ő sebeiket.

Imádkozunk Urunk, hazánkért, hogy Te adj békességet és igazságot ennek a népnek!

Imádkozunk Urunk azért, hogy minden vezetőnek, bármilyen poszton is legyen, Te adj bölcsességet, alázatot és igazságosságot, hogy a Tőled kapott hatalommal, Neked elszámolva élhessenek!

Köszönjük Urunk, hogy meghallgatsz bennünket! Ezért jövünk most eléd és mondjuk el együtt a Tőled tanult imádságot: Mi Atyánk...